

Nieuwsbrief 2019

Wat een nostalgisch plaatje..... De buren van de overkant hebben anderhalf hectare grond rondom hun chaumière en laten het grasland al veertig jaar verzorgen door een schapenboer uit het dorp. Hij maait het gras en de balen hooi die het land voortbrengt zijn voor hem. Al veertig jaar met dezelfde ploffende ééncilinder tractor. Het geluid achter de heggen herkennen we inmiddels. Eerst wordt er gemaaid, de dagen daarna wordt het hooi geschud en weer een paar dagen later wordt zijn vrouw erbij geroepen voor het hooien. De balen komen nog steeds uit een oude hooibaalmachine die er nog op de ouderwetse manier touwtjes omwikkelt. De inmiddels gepensioneerde schapenboer laat zijn vrouw, ook al ver over de zeventig, de tractor berijden als hij de baaltjes met een hooivork op de aanhangwagen slingert.

Het doet me denken aan de aandoenlijke film van "Paul dans sa vie", over het boerenleven van een vrijgezelle boer op leeftijd die met zijn twee eveneens vrijgezelle zussen, een boerderij bestiert op de pure, ambachtelijke manier zoals in de jaren vijftig van de vorige eeuw. Dit is niet meer voor te stellen in een tijd waarin boeren steeds verdergaande beslissingen moeten nemen om hun hoofd boven water te houden.

Zo waren we onaangenaam verrast toen we merkten dat boer Philip mais ging zaaien op het land voor ons. We vroegen hem of de koeien het volgende jaar weer terug zouden komen, waarop Philip Kiek vroeg of hij nog veel vlees eet. Daar moest Kiek een ontkenning op geven en daarmee was het antwoord van de vraag gegeven. Of de Fransen echt minder vlees zijn gaan eten is nog de vraag, Fransen zijn gek op vlees en vis, op de markt wordt zelfs een varkenskop verkocht voor bouillon. Het arme dier kijkt nog steeds wantrouwend!

In ieder geval levert een maisoogst meer op dan de koeien die veel zorg behoeven. Wat ook zeker meespeelt is dat de negentigjarige vader van de boer niet meer in staat is de kudde in de gaten te houden. Jaren zagen we hem met het oude gele postautootje langs rijden, stilstaand bij de koeien en daarna de heuvel oprijden om de kudde achter de heuvels te observeren. Zelfs in de wintermaanden, wanneer de koeien op stal staan, had hij behoefte de natuur op te snuiven. Tot je negentigste dingen kunnen doen waar je energie van krijgt, is fantastisch. Zo is ook onze oude buurman Trollard uit Angiens (waar we iedere maand nog even langs gaan met een stukje Hollandse kaas) op zijn negentigste nog actief. Twee keer per maand rijdt hij naar Parijs met een advocaat naar het Tribunaal om een agrarisch conflict te beslechten. Maar.....dat doet hij pas als iemand die dag zijn hulpbehoevende vrouw een verwendagje bezorgt.

Angiens.....gasten vragen wel eens of we Angiens niet missen. Eigenlijk alleen in positieve zin omdat we niet meer hoeven te maaien, geen onderhoud aan de tuin meer hoeven te doen en geen achterstallig onderhoud hoeven aan te pakken.

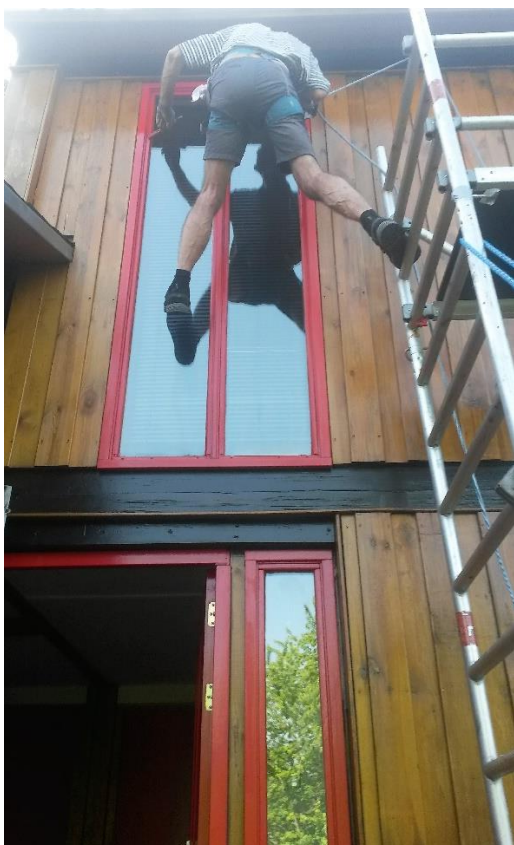
Blij zijn we dat de nieuwe bewoners ontzettend tevreden zijn met hun Franse 'domein'. Ze zijn met de nodige energie dingen gaan aanpakken. Een heerlijke klus als je zelf architect bent. De keukendeur naar het sanitair is afgesloten en er is een hoekkeuken geplaatst. Het verwarmingshok is bij het huis getrokken en is nu een tweede badkamer voor hun vader die in de vroegere eetkamer zijn slaapvertrek heeft.

Ze waren bij de aankoop al weg van de dikke gietijzeren verwarmingselementen en hebben alle radiatoren laten zandstralen, het verwarmingssysteem vervangen en ook alle elektra laten vernieuwen.

We wisten dat de goot om het huis vernieuwd moest worden en ook dit is aangepakt. Het ruimte boven de garage heeft inmiddels een badkamer en de tuin heeft weer nieuwe appelbomen. Daar ze alles hebben uitbesteed schatten we de kosten op minimaal een ton. De vaste kosten konden wij jarenlang net dekken met de opbrengsten van de huur, maar deze investeringen die we zouden moeten doen, waren niet langer reëel, vooral als je er zelf niet meer vertoeft.

Wat we wel missen is de spontane aanloop van gasten van de normande in Le Bourg Dun, die even kwamen kijken hoe de verbouwing verliep. Nu zien we alleen de gasten die vóór of ná ons komen in Le Bourg Dun. Gelukkig zijn we aardig ingeburgerd in en rondom ons dorp dus aan contacten geen gebrek. Zo kan het zomaar gebeuren dat je als Nederlander door weer en wind naar je dorp fietst en een boer vraagt of hij je fiets in de tractor zal zetten en je mee kan nemen op de wielkast van de tractor.

We dachten deze zomer het heerlijk rustig te hebben nu we de normande niet meer te onderhouden hadden, maar de ruimte vulde zich als vanzelf. Vorig jaar hebben we de raamkozijnen geverfd, behalve de hoogste ramen waar we de steiger bij nodig hebben. Nu de steiger toch stond zijn we de buitenbetimmering rondom deze ramen in de lak gaan zetten. Het was een prachtige zomer en uiteindelijk heeft de steiger alle hoeken van het huis gezien en heeft Kiek weer als een acrobaat met lifelijnen zijn kunsten kunnen tonen.

Wat tot grote hilariteit leidde was het feit dat we onszelf een keer hebben buitengesloten. Gasten drukken we iedere keer op het hart de sleutel aan de buitenkant van de voordeur te houden als je buiten bezig bent.

De reservesleutel konden we niet gebruiken daar de sleutel aan de binnenkant in het slot zat. Toen kwam de lenigheid van manlief goed van pas. Hij heeft zich via de ladder door het wc-raampje gewrongen en zich vervolgens over de wc-pot naar binnen laten glijden. Daar krijgt een toeschouwer de slappe lach van. Ook beseft je dat een inbreker nooit voor deze optie zal kiezen.....

De schuur stond sinds vorige zomer tjokvol met spullen uit Angiens. Veel dingen hadden we dubbel; o.a. grasmaaier, kruiwagen, tuingereedschap, houtsplitser. Kiek heeft onder de keuken een nieuwe ruimte gecreëerd waar al het grote onhandige materieel kan staan, wat je maar een paar keer per jaar nodig hebt.

Ook dit jaar heb ik weer genoten van het linnenfestival; prachtige kunst op wel dertig mooie authentieke plekken. Ook de afsluitende modeshow door bekende couturiers op het strand was weer geweldig.

Bij het herlezen van de drie gastenboeken uit Angiens kreeg ik het idee om de verhalen, die ik zo her en der tussen de verhalen van de gasten had geplakt, te bundelen. In 2011 ben ik in Bourg Dun verder gegaan met deze korte anekdotes en het leek me leuk om 15 jaar Frankrijk vast te leggen voor ons en de kinderen. Uiteindelijk heb ik meerdere exemplaren laten drukken en verschillende mensen kunnen verrassen met een boekje waarin zij, weliswaar anoniem, voorkomen.

Wij genieten iedere keer weer als we in Le Bourg Dun zijn van de intense stilte, de fazanten, uilen die communiceren in de nachtelijke stilte, de herten die boven uit het bos komen, de vossen over het veld. Heerlijk buiten en toch de nabijheid van dorp, strand, tuinen en havens. De tuin is inmiddels aardig aangekleed en vraagt veel minder onderhoud dan de tuin in Angiens.

Het is leuk om van de Fransen te vernemen hoe zij over Hollanders denken. Ze vinden ons vrij direct: we zeggen wat we denken, wat niet altijd in dank wordt afgenomen. Ze vinden dat Hollanders erg nieuwsgierig zijn en veel vragen. Dat was me al meermalen opgevallen; wij die maar één keer per maand in Normandië zijn, brengen vaak burens op de hoogte van dingen die wij al maanden eerder vernomen hebben. De meeste Fransen kunnen deze interesse wel waarderen zolang je maar geen waardeoordeel geeft over ze. Dit merkte oud-minister Frits Bolkestein eens toen hij problemen had met het elektra in zijn Franse woning en dacht dat hij dat als bekende Nederlander wel even kon regelen; de volgende dag was hij afgesloten van het net. Fransen zijn ook niet gewend dat je ze in de 'je' vorm aanspreekt, het tutoyeren vinden ze maar niets, Nederlanders vinden ze dan ook niet beleefd.

De Fransen weten ook altijd wanneer in Holland de vakanties zijn begonnen; op de Parijse periferie staan vele auto's met daarop dakkoffers, surfplanken en daarachter fietsen en caravans. En dat alles in colonne op de linkerbaan omdat je in la douce France met je caravan 130 kilometer mag rijden op de snelweg.

Alles wordt zoveel mogelijk van huis meegenomen en dat is onbegrijpelijk voor de Fransen, zelfs eten nemen de Hollanders mee. De Hollandse keuken vinden ze sowieso niets en ik bedenk me ook dat ik nog nooit tijdens onze reizen een restaurant ben tegengekomen met een typisch Hollandse keuken. Ook vinden ze het typisch Hollands om alleen voor de 'nood'-boodschappen gebruik te maken van de dorpswinkel omdat het in de grote supermarkten goedkoper is.

Daar waren we ons vanaf het begin wel van bewust; de dorpswinkels kunnen alleen bestaan als de inwoners ze ondersteunen. De burgemeester in ons dorp doet er alles aan om het dorp leefbaar te houden.

Ondanks zijn inspanningen kon hij het niet voorkomen dat de buurtschool verplaatst moest worden naar het naburige, grotere Veules les Roses. Vroeger had ieder dorp een 'école de filles et une école de garçons', later werden de jongens en meisjes gemixt. Het vertrek van scholen uit kleinere buurtgemeenschappen kon men nog uitstellen door de onderbouw in het dorp te houden en de oudere kinderen naar verder weggelegen dorpen te vervoeren met de schoolbus.

Door zijn netwerk is 'le maire' er in geslaagd een 'pôle santé', een gezondheidscentrum het dorp binnen te halen in de voormalige 'école'.

Onze buurvrouw, lerares engels, voedt haar kinderen tweetalig op en geeft nu Engelse les aan zeer jonge kinderen uit het dorp ook door stimulans van de burgemeester.

Dit jaar hebben we vele nieuwe wandelroutes ontdekt en komen we telkens weer op nieuwe plekjes waar je verrast kunt worden door een vlucht zeemeeuwen die vlak over je heen scheert. Elektrische fietsen zorgen ervoor dat de heuvels langs de kust voor ons nu geen belemmeringen meer zijn. Je mag dan de achternaam 'Snel' hebben, de jaren gaan meetellen. Laatst vernamen we dat we in

Angiens de bijnaam de 'rapido's' hebben; ik geloof dat we die bijnaam geen eer meer aandoen.

Verschillende gasten uit Angiens hebben hun plekje opnieuw gevonden in Le Bourg Dun en anderen zouden het liefst willen dat Angiens nog te huur zou zijn. Van het huis in Le Bourg Dun moet je echt houden. Sommigen vinden het helemaal niets, anderen vinden de lichtspel en de overlopende vormen van ons huis inspirerend. Zo blijven er regelmatig auto's staan voor ons huis en worden er foto's gemaakt. Laatst had iemand ook na een wandeling langs ons huis op de zoekwoorden 'Bois de Vivre, Impasse d'Orimont' onze website gevonden en kon zo ons huis huren.

Het is overigens aan een procedurefout te danken dat de tekeningen van de architect in 1980 door de welstandscommissie zijn gekomen. We wonen namelijk in een beschermd woongebied in de vallei van de Dun, waar de eisen veel strenger zijn. Onze buur vertelde dat haar vader 40 jaar geleden furieus was toen hij alleen raampartijen mocht plaatsen met roedeverdeling. Naderhand merkte hij dat de buurman grote raampartijen mocht plaatsen van twee bij drie.

In de eerste jaren moesten we wennen aan de jagers in het najaar en winter. Ze kondigen zich aan middels een bord aan het begin van onze doodlopende straat zodat iedereen die dit gebied ingaat weet dat er gejaagd wordt, met vergunning weliswaar. Je hoort de onrust van de fazanten, de schoten, de gillende fazanten die onze tuin invliegen en daarna de honden die het afgeschoten wild bij de jagers brengen. Aan het einde van de middag zien we de jagers weer vertrekken met geweer en fazanten over de schouders. Toen wij het huis kochten wisten we niet waar de kogelgatjes vandaan kwamen in de oude slaapkamerramen. De jagers namen het waarschijnlijk niet zo nauw met de toentertijd leegstaande woning, die zijn er namelijk in tientallen.

We hopen dat de herten, die regelmatig te zien zijn boven bij de houtwal in onze tuin, de jagers te slim af zijn!

Ook dit aanstaande jaar kunnen jullie ons huis weer huren; wij zijn er één week in de maand en in de zomermaanden, een groep saxofonisten komt naar Le Bourg Dun, we hebben een reünie, maar wellicht is er een weekje voor jullie bij. Informatie kun je vinden op www.AccompanyMedia.nl/normandie.

Ken jij mantelzorgers of andere mensen die echt een weekje rust nodig hebben, kijk dan naar de speciale Nieuwsbrief op de site onder het kopje 'Speciale Nieuwsbrief'.

Gerberoy, een prachtig plaatsje wat behoort tot 'Les plus beaux villages de France', net als Veules les Roses.